

Ο Μητροπολίτης Πατρών για την κοινή πορεία Ελληνισμού και Χριστιανισμού, ως Ορθοδόξου πίστεως επί 2000 χρόνια

[Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Πατρών](#)

Με λαμπρότητα εορτάσθηκε στην πόλη των Πατρών η μεγάλη εορτή και λαμπρά πανήγυρις της Ορθοδοξίας, την Α' Κυριακή των Νηστειών. Ο Σεβασμιώτατος [Μητροπολίτης Πατρών κ. Χρυσόστομος](#), χοροστάτησε στον Όρθρο και τέλεσε την Θεία Λειτουργία του Μεγάλου Βασιλείου, στον Ιερό Μητροπολιτικό Ναό της Ευαγγελιστρίας των Πατρών, εν πληθούση Εκκλησία, παρουσία Εκπροσώπων Αρχών και Φορέων.

Ο Σεβασμιώτατος εκήρυξε τον θείο λόγο, αναφερθείς στον **Θρίαμβο της Ορθοδοξίας**, εναντίον των αιρέσεων και στους αγώνες μέχρις αίματος των Ομολογητών και Μαρτύρων της πίστεώς μας οι οποίοι διετήρησαν απαραχάρακτον την ιεράν παρακαταθήκην και την Αποστολικήν διδασκαλία και παράδοση και την παρέδωσαν ακέραιη σε μας.

Ο Σεβασμιώτατος ανέφερε χαρακτηριστικά:

«...Σήμερα μέσα από αυτήν τήν πανευφρόσυνον και μεγάλην πανήγυριν, έορτάζουμε τόν θρίαμβον τῆς ἁγίας ἡμῶν Ὁρθοδόξου πίστεως καί τήν νίκην τῆς ἀληθείας, ἔναντι τοῦ ψεύδους καί τῶν δυσωνύμων αἰρετικῶν οἱ ὅποιοι, ὡς ὄργανα τοῦ μισοκάλου διαβόλου, μέσα ἀπό τήν βορβορώδη ζωή καί διδασκαλία τους ἐτάραξαν τήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ καί παρέσυραν πολλές ψυχάς εἰς τόν ὄλεθρον καί τόν βούρκον τῆς ἀποστασίας ἀπό τόν Θεόν καί τῆς φρικτῆς πνευματικῆς πανωλεθρίας.

Ἡ ἡμέρα τῆς Ἀναστηλώσεως τῶν ἱερῶν καί ἁγίων Εἰκόνων, τῶν ἱερῶν Ἐκτυπωμάτων τῆς μορφῆς τοῦ Κυρίου μας, τῆς Παναγίας Μητρός Του καί Μητρός μας, Κυρίας Θεοτόκου καί τῶν Ἀγίων μας, μᾶς δίδει τό ἔναυσμα νά ἐπαναλάβωμεν, ὅλη ψυχῇ καί διανοίᾳ ὅσα οἱ Ἅγιοι Ἀπόστολοι, οἱ Πατέρες, οἱ Ὅσιοι, οἱ Διδάσκαλοι, οἱ καλλίνικοι Μάρτυρες καί οἱ Ὁμολογηταί τῆς πίστεως, μέ τόν λόγο τους, τήν ζωή καί τό μέ τό αἷμα τους διετράνωσαν.

Ἐν εὐχαριστίαις δέ πρός τόν Κύριον έορτάζομεν οὐχί μόνον ὡς Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἀλλά καί ὡς ἀπόγονοι τῶν Ἑλλήνων πατέρων μας, οἱ ὅποιοι φωτισθέντες μέ τό Φῶς τῆς ἀληθείας, ὡς συνέβη ἐν Πάτραις μέ τόν ἅγιον Ἀπόστολον Ἀνδρέαν, οὐχί μόνον τήν πίστιν ἐκράτησαν, ἀλλά ἀκεραίαν εἰς ἡμᾶς παρέδωκαν μέ τήν ὑποχρέωσιν ἐκ μέρους μας νά κρατήσωμεν αὐτή τήν ιεράν παρακαταθήκην, ὡς λαμπάδα ἄσβεστον καί νά τήν παραδώσωμεν εἰς τούς ἐπιγενομένους, ἀφοῦ «αὕτη ἡ νίκη ἡ νικήσασα τόν κόσμον ἡ πίστις ἡμῶν».

Λαμβανομένου δέ ὑπ' ὄψιν ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία εἶναι ἡ μόνη ὁδός τῆς σωτηρίας διὰ τῆς ἁγίας μας Ἐκκλησίας, μέσω τῆς ἁγιαστικῆς Χάριτος τῶν ἱερῶν Μυστηρίων, ἐπαναλαμβάνομεν μυρίοις στόμασιν καί γεγονυῖα τῇ φωνῇ ὅτι ἡ Ὁρθοδοξία μᾶς μεταφέρει τήν ἐξ' Ἀποκαλύψεως ἀλήθειαν.

1. Περί τῆς Μιᾶς, Ἀγίας καί Ζωοποιοῦ καί Ἀδιαιρέτου Τριάδος, τοῦ Πατρός καί τοῦ Υἱοῦ καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτήν τήν ἀλήθεια ὑπερασπίστηκε ἡ Ἁγία μας Ἐκκλησία μέ ἁγῶνες καί μαρτύρια.

2. Περί τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, τοῦ δευτέρου προσώπου τῆς Ἀγίας Τριάδος, ὁ ὅποιος ἐνηνθρώπησε, ἵνα τόν ἄνθρωπον θεόν

άπεργάσεται. Οί Θεοφόροι Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, οἱ Θεοκήρυκες διδάσκαλοι, συνδιασκεψάμενοι ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἠγωνίσθησαν ἐναντίον τοῦ αἵρεσιάρχου Ἀρείου καί τῶν ὁμοίων του αἵρετικῶν, ἀπό τῆς ἀρχῆς καί μέχρι τῶν ἐσχάτων, κατοχυρώσαντες τήν διδασκαλίαν καί καταστρώσαντες διά τῶν Ἀγίων καί Οἰκουμενικῶν Συνόδων αὐτήν ἐν ταῖς ἱεροῖς δέλτοις, ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι τέλειος Θεός καί τέλειος ἄνθρωπος. Δέν εἶναι κτῖσμα τοῦ Πατρός, δέν εἶναι ψιλός ἄνθρωπος, δέν εἶναι ἓνας μύστης μιᾶς θρησκείας, δέν εἶναι ἓνας κοινωνικός ἐπαναστάτης, ὡς θά ἤθελε ἡ θεωρία τοῦ συγκρητισμοῦ.

3.Περί τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ὡς Παρακλήτου τελείου Θεοῦ καί οὐχί ὡς μιᾶς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ. Ὁ Παράκλητος ὅλον συγκροτεῖ τόν θεσμόν τῆς Ἐκκλησίας, ὡς καί εἰς τό Σύμβολον τῆς πίστεως διακηρύττομεν.

4.Περί τῆς Μιᾶς, Ἀγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία εἶναι τό Σῶμα τοῦ Κυρίου καί διά τῆς ὁποίας σώζεται ὁ ἄνθρωπος μέ τήν συμμετοχή του στά ἱερά καί θεῖα Μυστήρια. Ἐξ' ἄλλου «Ἡ Ἐκκλησία ἐν τοῖς Μυστηρίοις σημαίνεται».

Εἶναι ἀνάγκη διά μίαν εἰσέτι φοράν, νά ὑπενθυμίσωμεν στήν ἀγάπη σας, ὅτι μία εἶναι ἡ Ἐκκλησία, διότι μία εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἓνας εἶναι ὁ Κύριος, μία εἶναι ἡ πίστις...

5. Περί τῆς ἀξίας τοῦ ἀνθρώπου ὡς δημιουργήματος τοῦ Θεοῦ κατ' εἰκόνα καί καθ' ὁμοίωσιν αὐτοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος εἶναι ψυχοσωματική ὄντοτης καί ἔχει ἀξία μεγίστη, ἀφοῦ εἶναι προορισμένος γιά τήν θέωση. Τό σῶμα σπεύρεται εἰς τήν γῆν, ἡ ἀθάνατος ψυχή εὐρίσκεται εἰς τάς αἰωνίους σκηνάς καί ὁ ὅλος ἄνθρωπος ἀναμένει τήν κοινήν Ἀνάστασιν.

Ὅταν ὁ ἄνθρωπος εὐτελίζεται, ὅταν διασύρεται ἡ προσωπικότητά του, ὅταν ἀπαξιώνεται ὁ προορισμός του, ὅταν ἀμφισβητῆται ἡ δημιουργία του καί ὁ ρόλος του ὡς ἀνδρός καί γυναικός, ὅταν βάνουσα καταρρίπτεται ἡ ἠθική τάξις καί ὅταν πλήττεται ὁ θεσμός τῆς οἰκογενείας, ὅταν εὐρισκόμεθα μπροστά σέ φαινόμενα ἐνδοσχολικῆς ἐνδοοικογενειακῆς βίας, ἀντιλαμβανόμεθα πόσῃν ἀξίαν ἔχει ἡ Ὁρθόδοξος στάσις καί διδασκαλία περί τοῦ ἀνθρώπου...»

Σέ ἄλλο σημεῖο ὁ Ἱεράρχης ἔκανε λόγο **γιά τήν σχέση τῆς Ὁρθοδοξίας μέ τόν Ἑλληνισμό καί τήν Πατρίδα μας καί τήν κοινή πορεία Ἑλληνισμοῦ καί Χριστιανισμοῦ, ὡς Ὁρθοδόξου πίστεως ἐπὶ 2000 χρόνια.**

«...Όμως υπάρχει και μία άλλη διάσταση ή όποια έχει σχέση με την Όρθοδοξία και ή όποια κάποτε άγνοείται.

Ή ζωντανή σχέση της Όρθοδοξίας με την Πατρίδα μας.

Ή Όρθόδοξη πίστη και διδασκαλία, άνεμόρφωσε, έκανε τά πάντα καινά, καινούργια δηλαδή, στον χώρο μας. Στην αναζήτηση των Έλλήνων για την αλήθεια και τό Φώς ήλθε ή απάντησις του Θεού. Ή χάρις έπεσκέφθη τους Έλληνες, ή αλήθεια έλαμψε και έφώτισε όχι μόνο τον Έλληνισμό, αλλά δι' αυτού τον κόσμο ολόκληρο. Ή γλώσσα μας χρησιμοποιήθηκε ως όργανον για την διάδοση της Όρθοδόξου πίστεως, ό πολιτισμός διά της Όρθοδοξίας διέδωσε τά ύγιή στοιχεΐα του...

Πορεύτηκε ή Πατρίδα μας με την Όρθοδοξία και πορεύεται δύο χιλιάδες χρόνια. Ή Όρθόδοξη πίστη έκράτησε και έστερέωσε τον λαό σέ καιρούς έπώδυνους και σέ ώρες δυστυχίας, σέ χρόνια πικρής σκλαβιάς.

Διτηρήθη ή ψυχή του Γένους γιατί ήτο Όρθόδοξη.

Ούδεις άλλος Λαός θά άντεχε τόσους αιώνες πικρής σκλαβιάς, όπως συνέβη μέ τους Έλληνες.

Ή Όρθόδοξη Έκκλησία έσωσε και σώζει την Ελλάδα.

Ή Πατρίδα μας με την Όρθόδοξη πίστη άγωνίστηκε άμυνομένη μέ ποταμούς αίμάτων για την έλευθερία, μέ την διττή της έννοια και την έξωτερική, αλλά και την πνευματική. Ουδέποτε έκαμε έπιθετικούς πολέμους, αλλά άγωνίστηκε άμυνομένη της πίστεως και των αιώνιων άξιών...

Άδελφοί μου, ό σημερινός έορτασμός είναι μία άκόμη εύκαιρία δοξολογίας πρός τον έν Τριάδι προσκυνούμενον Θεόν ήμών, τιμής πρός την Θεοτόκον και στους Άγίους μας.

Είναι ήμέρα μνήμης πρός τους ήρωας και μάρτυρας της Όρθοδοξίας, Όρθοδόξους Πατριάρχας, Αρχιερείς, Βασιλείς, Κληρικούς και Λαϊκούς, πού άγωνίστηκαν έργοις, λόγοις και αίμασι έναντίον των αίρέσεων και διετράνωσαν την Όρθόδοξον πίστιν.

Σήμερα παρά ποτέ ό κόσμος έχει ανάγκην αυτού του μηνύματος της Όρθοδοξίας. Μηνύματος άγάπης εις καιρούς μίσους και άπανθρωπίας, μηνύματος ειρήνης σέ καιρούς πολέμων σέ Βορρά και Μέση Άνατολή και όπου άλλοϋ. Ό Δυτικός άνθρωποκεντρικός πολιτισμός παταγωδώς απέτυχε. Είναι ή ώρα της Άλήθειας. Και αυτή ή Άλήθεια είναι ή Όρθόδοξη πίστις.

Εἶναι ὁμως καί εὐκαιρία νά ἀναλογισθῶμεν τάς εὐθύνας μας, ἐναντι τῆς ἱερᾶς παραδόσεως καί παρακαταθήκης τήν ὁποίαν ἐκεῖνοι παρέδωσαν εἰς ἡμᾶς, ὡς καί εἰς τήν ἀρχήν ἀναφέραμε. Πόσον ἐπικαιρος εἶναι ὁ Παύλειος λόγος: Ὡρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γάρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν. ἡ νύξ προέκοψεν, ἡ δὲ ἡμέρα ἤγγικεν. ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τοῦ σκότους καί ἐνδυσώμεθα τὰ ὄπλα τοῦ φωτός. ὡς ἐν ἡμέρᾳ εὐσχημόνως περιπατήσωμεν, μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ, ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας. (Πρ. Ρωμαίους ΙΓ' 11 – 14).

Κατακλείοντες τὸν λόγον ἐπαναλαμβάνομεν ἐν χαρᾷ καί ἀγαλλιάσει καί ἐν Κυρίῳ καυχῆσαι:

«Αὕτη ἡ πίστις τῶν ἀποστόλων, αὕτη ἡ πίστις τῶν πατέρων, αὕτη ἡ πίστις τῶν ὀρθοδόξων, αὕτη ἡ πίστις τὴν οἰκουμένην ἐστήριξεν.».

Στό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας, ἐλιτανεύθησαν οἱ Ἱερές Εἰκόνες, ἐντός τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί ἀνεγνώσθη τό Συνοδικόν τῆς Ὁρθοδοξίας.

